

Zij zag haar Zoon opgroeien, met iets ontembaars in zijn ogen en zijn haren.
Zij zag Hem verre wegen gaan, onbegaanbare paden in de bergen,
tot in de woestijn, dagenlang.
Zij luisterde vaak naar zijn verhalen en gedachtegangen,
maar verstond nooit helemaal wat Hij bedoelde.
En als zij peinzend over het landschap keek en de zon zag branden op de heuvels,
dan werd ze bang en kon ze een pijn voelen alsof zij nu reeds afscheid nam, voorgoed.
Zij zag haar Zoon in 't spreekgestoelte van de synagoge.
Zij zag Hem redetwisten met de rabbi en met de grote leiders van zijn volk.
Zij hoorde harde woorden vallen.
Hij riep hen achterna dat zij huichelaars waren.
Toen kromp haar hart ineen, zij verstijfde van schrik.
Zij zag Hem over zieken gebogen, zag Hem kinderen optillen in het zonlicht.
Zij zag hoe Hij melaatse mensen tegemoet ging, terwijl anderen terugweken.
Zij zag Hem binnengaan bij zondaars om er te eten,
en hoorde van een grote zondares die Hem gezalfd had.
Zij werd er angstig om, onzeker.
En in het donker, als niemand het zag, schreide zij zachtjes voor zich uit.
Zij zag haar Zoon toen Hij werd weggevoerd
en hoorde mensen zeggen: "'t Moest er eens van komen."
Zij zag hoe Hij geboeid werd weggebracht en wist niet wat de landvoogd had gezegd.
Toen zij Hem terugzag, was Hij onherkenbaar geworden,
een verwrongen verkleurd gezicht en veel te smalle schouders tussen de soldaten.
Ze verborg haar gelaat in een hoofddoek. Haar handen beefden.
Op de heuveltop waar alle misdadigers worden terechtgesteld,
heeft zij Hem opnieuw teruggezien.
Hij scheen zo ver, zo onwezenlijk ver,
ook al kon zij nog enkele lieve woorden van Hem opvangen.
Maar toen zij, uren later, zijn dode lichaam heeft gewassen,
voelde zij een grote vrede, alsof Hij nu pas,
en voor 't eerst bij haar was teruggekeerd om nooit meer weg te gaan.
Zij werd de stille kracht bij de verslagen vrienden,
de vrouw die, alle leed gedragen, vrede had gevonden.
Zij heeft de jongens door de eerste strijd geloodst, en door de eerste ruzies,
zodat zij "moeder" gingen zeggen tegen haar.
Zij zag hen vechten, jong en wild, met iets ontembaars in hun ogen en hun haren.
Zij zag hen verre wegen gaan, over zeeën en bergen,
naar alle mensen, grote en kleine.
Zij luisterde naar hun verhalen en gedachtegangen,
en zij begreep dat Hij nog altijd levend was.
En toen zag zij hoe, overal ter wereld, slaven werden vrijgelaten
en armen niet verstoten werden en zieken met liefde werden opgenomen.
Toen zij het wonder zag gebeuren van de nieuwe wereld, toen zegde ze stillletjes voor zich uit:
"MAGNIFICAT. Hij maakt alles groot."

(Luk Gorrebeeck)